

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul central (D.Crigan)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N.Budăi, I.Muruianu, V.Efros)

ÎNCHEIERE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mașnicov Elena și Mașnicov Boris,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni "Moldovagaz" împotriva Elenei Mașnicov și Boris Mașnicov cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Elena Mașnicov și Boris Mașnicov și a fost menținută hotărârea din 17 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central,

c o n s t a t ă:

La 04 noiembrie 2015 Societatea pe Acțiuni "Moldovagaz" a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Mașnicov și Boris Mașnicov cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la data de 11.06.2003 între SRL "Chișinău-gaz" și Bălănuță T.S. a fost încheiat contractul de furnizare a gazelor naturale la consumatori casnici nr.535489, conform căruia SRL "Chișinău-gaz" ca furnizor s-a obligat să furnizeze pîrîtului gaze naturale la locul de consum indicat în contract.

A relatat că conform datelor de la ÎS "Cadastru", începînd cu anul 2013 proprietar este Mașnicov Elena. Astfel, ultima fiind responsabilă de datoria formată.

A invocat că prin Hotărârea nr.513 din 12.03.2013 a Agenției Naționale pentru reglementare în Energetică "Cu privire la modificarea condițiilor la licența SA „Moldovagaz”, activitatea de furnizare a gazelor naturale la tarife reglementate în mun. Chișinău, din 01.01.2013, este transmisă, de la titularul de licență SRL "Chișinău-gaz", titularului de licență pentru același gen de activitate SA "Moldovagaz".

La 10.04.2013 SA "Moldovagaz" a primit dreptul la revendicările ce decurg din

obligățiile privind furnizarea gazelor naturale consumatorilor casnici din mun.Chisinău. Începînd cu 01 ianuarie 2013 SA "Moldovagaz" a devenit succesor al drepturilor și obligațiilor contractuale ale SRL "Chișinău-gaz" față de consumatorii de gaze naturale din mun. Chișinău.

Prin urmare, în perioada iunie 2013 - decembrie 2014, SA "Moldovagaz" ca furnizor de gaze naturale a livrat pîrtei Mașnicov Elena gaze naturale conform condițiilor stipulate în contract în sumă de 7281, 67 de lei, neachitate pînă în prezent.

A indicat că pct.75 lit.(e) din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale nr.415 din 25.05.2011 prevede obligația furnizorului de a prezenta lunar consumatorului final factura emisă în baza indicațiilor echipamentului de măsurare pentru plata gazelor naturale consumate, la tariful în vigoare aprobat de Agenție, cu cel puțin 10 zile calendaristice înainte de expirarea termenului limită de plată a facturii, indicat în aceasta. Concomitent, pct.141 din Regulamentul sus citat prevede că, drept bază pentru emiterea facturii servesc tarifele reglementate la gazele naturale, în vigoare pe parcursul perioadei de facturare, indicațiile echipamentului de măsurare și corelarea, după caz, a parametrilor efectivi (volum, presiune, temperatură) cu starea standard, convenite prin contractul de furnizare a gazelor naturale.

A susținut că nerespectarea de către consumator a obligațiilor sale de plată a generat apariția în sarcina sa a unei datorii în sumă de 7 281, 67 de lei. Or, existența datoriei și cuantumul acesteia se confirmă prin factura de plată și extrasul din cont personal al consumatorului.

Totodată, făcînd referire la prevederile art.617 Cod civil a indicat reclamantul că, în vederea soluționării extrajudiciare a litigiului, în adresa pîrîtului a fost expediată pretenția nr.13/2-1-2036 din 11.05.2015, însă aceasta a fost lăsată fără răspuns și executare.

Prin încheierea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, a fost atras ca copârât Mașnicov Boris. Ulterior, prin cerere de concretizare a acțiunii, SA "Moldovagaz" a comunicat că Mașnicov Boris care este soțul Elenei Mașnicov, deține dreptul de proprietate a 1,0 cotă parte din bunul imobil situat pe adresa XXXXX.

A solicitat reclamantul încasarea în mod solidar din contul pârâților Mașnicov Elena și Mașnicov Boris a datoriei în mărime de 7281,67 de lei și a taxei de stat în mărime de 270 de lei.

Prin hotărârea din 17 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SA "Moldovagaz", s-a dispus încasarea în mod solidar din contul pârâților Mașnicov Elena și Mașnicov Boris a datoriei în mărime de 7281,67 de lei și a taxei de stat achitată în mărime de 270 de lei.

La data de 29 august 2017, Mașnicov Elena și Mașnicov Boris au depus apel, solicitînd casarea hotărârii din 17 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul

declarat de Mașnicov Elena și Mașnicov Boris și s-a menținut hotărârea din 17 august 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul central.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că beneficierea apelanților de gazele naturale livrate de SA "Moldogavaz" se confirmă indubitabil prin probele admistrare în cadrul examinării cauzei. Or, între părți a există un contract de livrare a gazelor naturale în vigoare la moment, iar înscrisurile prin care s-a constatat consumul gazelor la locul de consum al apelanților nu au fost contestate de către ultimii, respectiv, acestea de asemenea produc efete juridice la moment, denotă beneficierea apelanților de gaze naturale și drept consecință impune în sarcina ultimilor obligația de plată a consumului de gaze înregistrat.

Totodată, instanța de apel a remarcat că în conformitate cu prevederile 34 al Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale adoptat prin Hotărârea Guvernului nr.415 din 25.02.2011, persoana fizică sau juridică, care a obținut cu drept de proprietate un imobil, ce nu a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale, este obligată să solicite furnizorului încheierea contractului de furnizare a gazelor naturale, prezentând documentele conform pct. 18 sau pct. 19 din prezentul Regulament.

Conform pct.35 al Regulamentului nominalizat, în cazul în care persoana fizică sau juridică nu respectă prevederile pct. 34, furnizorul este în drept să solicite operatorului de rețea să deconecteze locul de consum, preîntâmpinând persoana în cauză prin aviz de deconectare expediat cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte. Deconectarea se efectuează doar în zilele lucrătoare, în intervalul de timp 08.00 – 20.00. Furnizorul este, totodată, în drept să ceară persoanei fizice sau juridice achitarea plății pentru gazele naturale consumate și/sau pentru consumul de gaze naturale neînregistrat sau înregistrat incomplet (dacă acesta există), din momentul dobândirii de către persoana în cauză a dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv.

În sensul prevederilor supra-enunțate, instanța de apel a invocat că în speță se constată obligația apelanților de achitare a datoriei pentru consumul de gaze depistat, în calitatea acestora de proprietari ai bunului imobil indicat ca loc de consum de gaze naturale. Or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate careva probe admisibile și pertinente care ar demonstra că la momentul intrării în proprietatea bunului imobil, apelanții ar fi solicitat furnizorului de gaze naturale încheierea unui contract de livrare, ar fi prezentat actele stipulate în lege, fapt care ar exclude răspunderea ultimilor pentru consumul ilicit depistat ulterior.

În acest sens, instanța de apel a menționat ca fiind neîntemeiate și lipsite de suport probator argumentele apelanților potrivit cărora apartamentul dînșilor a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale încă în 2011 și respectiv, dînșii nu au consumat și nu au beneficiat de gaze naturale. Or, calcularea datoriei a avut loc ca urmare a constatării diferenței de consum prin măsurarea indicilor contorului în cadrul controlului, actul de control în care se indică diferența depistată a fost semnat de către apelantul Mașnicov Boris, respectiv, ultimul a cunoscut circumstanțele de fapt litigioase, nu a contestat actul de control și nici nu a înaintat careva obiecții, ceea

ce denotă acordul tacit al acestuia cu consumul ilicit depistat.

Conform pct.141 al Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale 415 din 25.05.2011, drept bază pentru emiterea facturii servesc tarifele reglementate la gazele naturale, în vigoare pe parcursul perioadei de facturare, indicațiile echipamentului de măsurare și corelarea, după caz, a parametrilor efectivi (volum, presiune, temperatură) cu starea standard, convenite prin contractul de furnizare a gazelor naturale.

Prin urmare, instanța de apel a relatat că SA "Moldovagaz" și-a executat obligațiile asumate integral, cu bună credință, furnizând debitorului volumele de gaze furnizând debitorului volumele de gaze, astfel încât pretenția reclamantului/intimat SA "Moldovagaz" privind încasarea în mod solidar a datoriei pentru consumul de gaze naturale depistat, confirmată prin factura și extrasul din contul personal al apelanților (f.d.14, 18) își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just a fost admisă de către instanța de fond.

La 23 februarie 2018 Mașnicov Elena și Mașnicov Boris au declarat recurs împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material și procedural, și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei integrale la 10 ianuarie 2018 (f.d.165,) însă date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurenți la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 23 februarie 2018 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și

libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Mașnicov Elena și Mașnicov Boris, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Mașnicov Elena și Mașnicov Boris, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Mașnicov Elena și Mașnicov Boris.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru